

len zijn, niet aan winstbejag, maar aan de mensheid, zodat zij ons niet zullen onderdrukken, maar dienen.

De problemen waarmee de Europese arbeider worstelt, drukken in dezelfde mate op de Amerikaanse. Hij leeft in dezelfde wereld. Ook hij wordt voor de keus gesteld, Washington of Moskou, Wallstreet of het Kremlin. Ook hij moet antwoorden *geen van beiden!*

Deze problemen kunnen wij niet oplossen, zoals zij opgelost moeten worden, tenzij wij ons onze onafhankelijkheid als klasse bewust worden.

De Internationale in de Tweede Kamer

Vrijdag 14 Mei was er een incident in de Tweede Kamer. Het reeds door ons gesignaleerde reactionaire initiatief-ontwerp van vijf kamerfractie-voorzitters om de invoering van de burgerlijke staat van beleg mogelijk te maken, werd die dag door de Tweede Kamer aanvaard. Alleen de Stalinistische fractie verklaarde zich er tegen en bestreed het ontwerp.

Lit protest zette een deel van de C.P.N.-fractie de Internationale in. De voorzitter van de Kamer, de katholiek van Schaik, probeerde dit met gehamer tegen te gaan. Hij kreeg daarbij de hulp van katholieke kamerleden en enige leden van de Partij van de Arbeid, die met tassen en boeken hun lessenaars begonnen te behaieren. De stemming vond direct daarna plaats, nadat de Stalinisten de zaal hadden verlaten onder de roep: Vrijheid.

Wij hebben geen bewondering voor de houding van de C.P.N. in dit geval. Wanneer er nog aanleiding zou zijn om aan parlementaire arbeid in verband met buiten-parlementaire actie waarde toe te kennen, dan zou het ongetwijfeld in een dergelijk geval zijn geweest. Deze wetswijziging betekent inderdaad een verdere fascisering van het Nederlandse staatsapparaat. Maar elke echte actie bleef in dit geval uit, terwijl voor een paar wethouderszetels te Amsterdam n.b. enige weken tevoren een algemene proteststaking werd geclareerd. Volstaan werd met een parlementaire bestrijding en het zingen van de Internationale, waarvan zich blijkbaar een deel van de fractie nog onthield.

Maar, wat te zeggen van sociaal-democraten, die dat gezang in de Tweede Kamer hielpen overroffelen. Wat is er veel veranderd sedert de tijd dat mannen als de uiterst rechtse Schaper bij de behandeling van de achturedag in de Kamer zich ook gedrongen gevoelden dat lied aan te heffen. Wat de burgerlijken destijds, zeer liberaal, toelieten, kan nu de sociaal-democraat niet meer aanhoren. Alleen reeds hieruit blijkt hoe de reactie is verscherpt en het kan niet anders worden gezien, dan dat, naast duidelijke aanwijzing dat de grote imperialistische machten ook hier op elkaar botsen, dit ontwerp van die reactie tegenover de arbeidersklasse op sterke wijze getuigt.

De bijeenkomst te Antwerpen

Zondag 16 Mei werd de in Spartacus aangekondigde bijeenkomst gehouden waar Hiemstra sprak over het onderwerp „Vrije gedachte en arbeidersbeweging”. De vergadering was georganiseerd door de Vrijdenkersvereniging „Francisco Ferrer” en was bezocht door een 25-tal personen, hetgeen in verband met de omstandigheid dat zij belegd was op 1e Pinksterdag, niet slecht mag worden genoemd.

De inleider gaf een overzicht, zowel van de ontwikkeling van het kapitalisme als van de arbeidersbeweging, waarbij hij liet uitkomen hoe de arbeidersbeweging aanvankelijk ideologisch nog sterk was verbonden met de gedachten der jonge bourgeoisie en de daarmee gepaard gaande inzichten omtrent de staat, doch dat bij de tegenwoordige ontwikkeling van dat stelsel aan de arbeiders steeds duidelijker moest worden, dat de staat een overheersingsinstrument was van de

OMDAT HET ZO SLECHT GAAT

Het lezen van jaarverslagen is een taaië geschiedenis. Steeds maar cijfers en nog eens cijfers en niet van die kleintjes, meestal met een hele hoop nullen er achter. Toch kan het ook wel eens interessant zijn en kom je er wel eens dingen uit te weten, die je in de gewone openbare pers

niet leest. Zo lezen we deze week het beursbericht, uitgegeven door het bankierskantoor Helldring, Milders & Co. en troffen daarbij onderstaande interessante gegevens aan. Het is een overzicht van de exploitatiewinst over 1947 van verschillende maatschappijen.

Maatschappijen	Saldo winst	Afschrijvingen	Reserve ringen	Totaal afschrijvingen en reservering		Dividend
				in 0/0 van de winst	in 0/0 van de winst	
Kon. Ned. Zoutindustrie	3.527	1.442	1.012	68.7	40.9	9
Ned. Gist- en Spiritusfabr.	3.775	1.973		52.2	12.6	7
Kunstzijdespinnerij Nijma	3.537	1.213	1.100	65.3	34.8	8 1/2
v. Ommeren's Scheepv. bedrijf	4.843	654	2.000	54	14.7	9
Rott. Droogdok Mij.	9.652	3.407	5.000	87.1	122.2	10
Stoomvaart Mij. Nederland	16.742	3.322	6.291	57.4	21.3	9
Wilton-Fijenoord	3.523	3.564	808	75	30.9	7

Deze zeven maatschappijen maakten in het afgelopen jaar dus niet minder dan bijna 48 miljoen gulden winst, na aftrek van belastingen, van welke winst gemiddeld bijna 66% werd afgeschreven en bijna 40% naar reserve werd overgeboekt. Men noemt dit wijs economisch beleid teineide weer zo spoedig mogelijk een sterke kapitaalpositie op te bouwen. Natuurlijk behoort het tot

ditzelfde wijze economische beleid de lonen zo laag mogelijk te houden. Want dan gaat de opbouw sneller en U weet, van een snelle opbouw moeten we het hebben. Als U tenminste maar niet over de opbouw van arbeiderswoningen praat, want dan zit U er natuurlijk vies naast. Ja, ook beursberichten kunnen interessante lectuur vormen.

bezittende klasse. Waren in het verleden in de arbeidersbeweging de opvattingen overheersend, dat de staat een bruikbaar instrument voor de klasse kon zijn en waren de organisatievormen van de arbeidersbeweging een getrouwe afspiegeling van de organisatiebegrippen, die ook leefden bij de bourgeoisie, in het bijzonder tot uitdrukking komende door leiders- en bestuurders opvattingen, de nu nodige arbeidersbeweging zal door de arbeiders zelf gedragen en bepaald moeten worden. Het zelf denken en doen komt daarbij dus op de voorgrond. Zoals de gehele geschiedenis der menselijke samenleving een geschiedenis was van klassenstrijd, verband houdende met de heerschappij over de productiemiddelen, de werktuigen, zo is dat ook nu het geval. Nimmer zal de arbeidersklasse zich kunnen bevrijden, wanneer zij niet het probleem gaat stellen, dat zij zelf de productiemiddelen moet beheersen. Aan zo'n strijd worden, wat de arbeiders betreft veel grotere eisen gesteld, dan aanvankelijk door de arbeidersbeweging werd aangenomen. Dat nieuwe eist een totale omwenteling in het denken van de klasse, die nu zelf zal moeten leren denken, besluiten en uitvoeren. Daarvoor is vrij beraad, veel discussie en dus in zoverre vrij denken noodzakelijk. Uitdrukkelijk maakte hij zich echter los van een opvatting, die er van uitgaat, dat een absoluut vrij denken mogelijk is. Hij kenschetste dit als een oude burgerlijke opvatting, geboren in het tijdperk van het jonge opkomende kapitalisme. Het denken van de mensen is in zoverre niet vrij, dat het gebonden is aan het peil waarop het maatschappelijk leven en dus de ontwikkeling der productiekrachten is gekomen.

Wat de arbeidersbeweging van nu behoeft gaat bovendien minder uit van het individu, dan wel van het collectief denken en doen.

Er volgde een goede discussie, waarbij het voornemen kwam vast te staan om nogmaals een soortgelijke bijeenkomst te beleggen.

(Kon vorige week geen plaatsing vinden, bij gebrek aan ruimte.)

Werft nieuwe abonne's voor „Spartacus”

Kern Rotterdam.

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur R. HULSMAN	<i>Proletariërs aller landen, verenigt U!</i>	Red. en Adm.: postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II. Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg. „De Vlam”, postgiro 168797 te A'dam
--------------------------------	---	---

DUBBELE MORAAAL

De begroting voor Leger en Luchtmacht in „vredetijd” (aanhaling Red. Sp.), die voorgelegd is aan het Amerikaanse congres bedraagt \$ 6.509.939.000. De begroting voor de marine is vastgesteld op een bedrag van \$ 3.686.737.000. Gezamenlijk wordt dus uitgegeven aan oorlogsvoorbereiding \$ 10.196.676.000.

Hierin is niet verrekend het bedrag aan dollars, dat voor atoom-onderzoek door de Amerikaanse regering wordt uitgegeven. Hierboven wordt dus maar een klein gedeelte genoemd, van het enorme bedrag aan geld, dat door de Amerikaanse overheid wordt uitgegeven voor de voorbereiding van een nieuwe oorlog.

De vorige wereldoorlog is gewonnen door het Amerikaanse kapitalisme. Zijn macht en invloedssfeer is uitgebreid en versterkt, zijn kapitaal enorm toegenomen, zijn winsten zijn fabelachtig gestegen. Door de welvaart en machtsuitbreiding, die de tweede wereldoorlog het gebracht heeft, is het in staat de voorbereiding voor de volgende oorlog te financieren.

De laatste wereldoorlog liet 230.000.000 chronisch ondervoede kinderen na. Een kwart van de kinderen op de gehele wereld onder de vijftien jaar, wordt met de honger dood bedreigd.

Door de strijd om de macht, die het wereldkapitaal voert en die uitmondde in de tweede wereldoorlog, zijn deze kinderen aan de ellende prijsgegeven; trekken miljoenen verweesd en verwilderd rond, waaronder velen, die voor het leven verminkt zijn.

Nu heeft men te Lake Success een fonds gevormd, „Hulp der Verenigde Naties voor Kinderen” — United Nations Appeal for Children — dat geld verzamelt en weer overdraagt aan het Internationale Noodfonds voor kinderen. Dat Fonds wil proberen met drie en een halve cent per dag en per kind een bijdrage te geven, bestaande uit ontvette melk met chocolade smaak, een portie van één of ander vet, een kleine portie blikvlees, vis of levertraan. Het comité vraagt daarom een bedrag van \$ 1.470.000.000, niet van de regeringen, maar van particulieren! Het vraagt het in de vorm van dag- of urenlonen. De regeringen, die tot de Verenigde Naties behoren, bleken onmachtig een

bedrag bijeen te brengen, dat aan de minimum-eisen van 3 1/2 cent per dag en per kind voldoet. Als het er om gaat, een der vreselijkste gevolgen van de vorige oorlog te verzachten — want meer dan een verzachting zou het niet kunnen zijn — dan blijkt het gehele wereldkapitaal daartoe niet bereid, te zijn.

Ook het Amerikaanse kapitaal, dat ruim tien milliard dollars bijeen wil brengen voor de volgende massa-slachting, kan niet een milliard opbrengen voor de hongerende kinderen.

Terwijl men door affiches, films en tijdschrift-artikelen, de mensen tracht te bewegen het Noodfonds te steunen, terwijl men poogt het z.g. wereldgeweten wakker te schudden, wordt alles op alles gezet om de mensheid in de ellende van een nieuwe oorlog te storten. Aan de ene kant

worden ons de vreselijkste gevolgen van een oorlog o.a. door de nu in Amsterdam in drie theaters draaiende film „Achter de Wolken” aanschouwelijk voorgesteld. Aan de andere kant worden alle propaganda-apparaten van de heersende klasse in het werk gesteld, om de mensen bereid te doen zijn zichzelf en hun medemens opnieuw ongelukkig te maken.

Het is weer de dubbele moraal van de bezittende klasse. En ook nu moeten we onze proletarische moraal vierkant tegenover de valse moraal van de bourgeoisie stellen.

Tweehonderd dertig miljoen! Dat is een getal, dat we ons niet kunnen realiseren. Van tweehonderd dertig miljoen kinderen kunnen we ons evenmin een voorstelling maken. Maar stelt U eens voor rijken en rijken kinderen, lopend in lompen, kreupel, ondervoed, aldoor maar weer kinderen met bleke hongergezichten, te klein voor hun leeftijd of opgezet door honger-oedeem.

DE OVERLEVENDEN

SIRENENZANG

Uit de Griekse mythologie (de wetenschap die het vroeger veronderstelde leven en de lotgevallen der goden behandelt) kennen wij het verhaal der sirenen, schone jonkvrouwen, die door hun betoverend gezang voorbijvarenden tot zich lokten, om ze te doden.

Ook de arbeidersbeweging heeft in het verleden met sirenengezing te maken gehad en naarmate dat verleidelijk en zuiver scheen te klinken, gaf zij meerdere malen aan de lokstemmen gehoor, waarna haar teleurstelling en nederlagen wachtten.

Wij moesten daaraan denken, nu het ons noodzakelijk voorkwam de aandacht van onze lezers er op te vestigen, dat in het koor dergenen die de arbeidersklasse pogen in te schakelen in één van de imperialistische fronten ook een eigenaardig stemgeluid wordt vernomen, dat de indruk wekt iets te zijn dat goede bedoelingen heeft en zuiver schijnt te klinken.

Het is de „Socialistische werkgemeen-

Het is een stille optocht. Deze kinderen schreeuwen niet, ze demonstreren niet, maar ze zijn er! Ze liggen te sterven ergens langs de kant van de weg. In Brits-Indië, in China, ze liggen te sterven in een hospitaal in Italië of Duitsland, in een primitief sanatorium in Griekenland. Ze zwerven over afval en puinhopen op zoek naar iets, dat ze kunnen inruilen voor eten, ze bedelen om sigaretten bij soldaten van bezettingstroepen.

Kinderen in verre landen... kinderen dichterbij, uw kinderen. Ja, uw kinderen zijn het, omdat het lot van iedere proleet, waar ter wereld ook, gekoppeld is aan dat van de andere. Deze kinderen klagen aan, door hun stille aanwezigheid. Zij klagen niet slechts de kapitalisten aan, maar ook ons! Wij die de vorige wereldoorlog niet hebben kunnen verhinderen en die het nu tot onze heilige plicht moeten rekenen, om de toekomstige te verhinderen. Wij, die deze kinderen laten verhongeren tussen de puinhopen, die deze kinderen overlaten aan de liefdadigheid, overleveren aan de organisaties van dezelfde bezittende klasse, die deze misère veroorzaakt heeft.

Liefdadigheid, waar klasse-solidariteit had moeten zijn! Wij snotteter bij een film als „Achter de Wolken“, maar als we thuis zijn, gaan we door in de oude sleur.

We begrijpen nog niet, dat wij deze kinderen slechts kunnen helpen, door verbeten en taai de strijd te voeren tegen de heersende klasse, die, als steeds, de aanstichtster is van al het leed. We moeten de bezittende klasse al haar macht ontnemen, en zelf de grondslagen leggen van een nieuwe maatschappelijke orde, gegrondvest op de macht van de producenten zelf. De confrontatie met dit kinderleed stelt het weer duidelijk aan de orde.

Daarom is het goed om ons het leed van de kinderen steeds opnieuw voor ogen te houden, opdat het ons harden zal in de strijd tegen het kapitalisme.

schap der beweging van Europese Federalisten“, waarbij zich ook het weekblad „De Vlam“ heeft aangesloten, waarop wij het oog hebben gevestigd. Bedoeld weekblad heeft daaraan reeds meerdere artikelen gewijd en deze werkgemeenschap heeft o.m. in de Nederlandse taal een geschrift uitgegeven, getiteld: „Het Socialisme en een Verenigd Europa.“

De eerste twee hoofdstukken uit dit geschrift zijn op zichzelf ongetwijfeld te waarden pogingen om in kort bestek duidelijk te maken, hoe de wereld opgedeeld wordt tussen twee super-staten, Amerika en Rusland. In de eerste hebben de kapitalistische machthebbers zich verzekerd van de controle over het staatsapparaat om de gelijkrichting van alle geweldig ontwikkelde productievermogens te bereiken en hun economische heerschappij ook naar buiten te vestigen. Ter voorkoming van een nieuwe crisis moet Amerika voor de geweldig gegroeide exportcapaciteit nieuwe afzetmogelijkheden veroveren. Daarvoor moet het nieuwe markten open breken. Daarom eist het overal een „Open deur“ politiek, vrije markten. Dat betekent de onderwerping van de gehele wereld aan het Amerikaanse monopolie-kapitaal. Deze „vrijheid“ zullen de U.S.A. tot iedere prijs aan de gehele wereld „opleggen“.

Daartegenover staat allereerst Rusland waar, na de revolutie, uit de steeds sterker gecentraliseerde partijdictatuur een nieuwe klasse is ontstaan, die zich ten doel stelt de overige wereld „in te halen en voorbij te streven“. De U.S.S.R. is er inderdaad in geslaagd, de productiever-

In ons nummer van 17 April publiceerden wij een artikel over Atoomenergie, dat het tweede deel was van een serie, die wij voornemens waren te plaatsen. Door bijzondere omstandigheden ging het derde deel verloren en het was uit de aard van de zaak niet mogelijk deze reeks voort te zetten alvorens deel drie aanwezig was. Daarin zijn wij eerst heden geslaagd en hoewel dus een geruime tijd geleden het voorgaande artikel is geplaatst, zijn wij toch verheugd, deze belangrijke serie nu te kunnen voortzetten. Voor de tekortkoming bieden wij hierbij de lezers onze verontschuldiging aan.

o — o

De macht van de electriciteit berust op haar vermogen richting te geven aan de kleinste deeltjes der materie. Maar de electronen, die voortsnellen langs de geleidende draden vormen nog maar een klein deel van de eigenlijke stof. En het richting geven aan de deeltjes der materie is nog geen ingrijpen in haar fundamentele structuur.

De scheikunde is in staat tot een onoemelijk groot aantal, bijna toverachtige omzettingen van de ene stof in de andere. Maar ook dit vermogen is begrensd. Al kan men suiker maken uit hout of boter en petroleum uit steenkool,

ten enorm te vergroten en de productie op te voeren. Door economische, politieke en strategische redenen wordt zij gedwongen haar invloedssfeer uit te breiden en zich naar buiten af te sluiten.

Deze economische tegenstelling tussen Amerika en Rusland, versterkt door een bovenbouw van tegengestelde wereldbeschouwingen, maken ieder blijvend compromis onmogelijk, zodat de uitbarsting in de vorm van een derde wereldoorlog onvermijdelijk zal zijn, tenzij een derde kracht tussenbeiden komt.

Tot zover is die beschouwing versterkt met goed cijfermateriaal, de moeite van het lezen buitengewoon waard.

Daarna echter begint de sirenenzang. In ons verdere betoog kunnen wij niet steeds het door de „Werkgemeenschap“ en het door „De Vlam“ geschreven afzonderlijk houden en precies citeren. De opvattingen van de één en de ander deken elkaar echter ten volle.

De Derde Kracht.

De derde kracht moet worden een „eensgezind“ Europa, de „Socialistische staten van Europa“, zoals het direct daarna heet. Wie moeten dat verwezenlijken? De socialistische partijen. Zij zijn wel is waar „practisch tekort geschoten“, zij hebben vaak de eigen „oude vormen en gedachten“ vastgehouden, maar zij moeten tot een „socialistische internationale politiek“ komen. Het is hun taak „de weg te wijzen“ naar een verenigd Europa, om te voorkomen dat het Amerikaanse en het Russische imperialisme worden versterkt. Klinkt het niet als een sirenenzang? Niet Amerikaans, niet Russisch, maar een derde kracht, het..... „eensgezinde Europa“. „De Vlam maakt het daarbij het erg-

ste. Zij schrijft in één van haar nummers het volgende.

„Maar ook de socialistische arbeidersbeweging kan niet verder. Zij heeft globaal, de taken die haar op nationale basis gesteld waren, volbracht. De strijd om politieke gelijkberechtigtheid is volstreden. Het algemene vrije en gelijke kiesrecht voor mannen en vrouwen — enkele uitzonderingen voor wat de vrouwen betreft daargelaten — is veroverd. De coalitievrijheid — het recht politieke en vakorganisaties te vormen — wordt de arbeidersklasse alleen door reactionairen en fascistie bestuurd. Vrijheid van vergadering behoort tot de algemeen erkende grondrechten.

Een sociale wetgeving is tot stand gebracht en kan nog... slechts verbeterd worden. Hoe belangrijk ook als detail-wetgeving, de wetten met betrekking tot de verzekering van een onbedreigde oude dag, tot verzekering tegen ziekte en werkloosheid, betekenen niet de verovering van een nieuw principe.“

Ja, ja, het nationale socialisme hebben wij bijna bereikt. Vooral wanneer wij nagaan, dat wij zo juist weer een wet hebben „gekregen“ op de mogelijke invoering van de Burgerlijke Staat van Beleg, als wij zien, hoe door de staat opgetreden wordt tegen arbeiders, die de loonstop trachten te doorbreken, en tegen de principiële dienstweigeraars, als wij ervaren welke plaats de partijen en vakbonden innemen in het kapitalistische leven en welk een dwingende invloed deze pogen uit te oefenen op arbeiders, die daarvan niet gediend zijn.

Maar dit alles is maar van secundair belang, vergeleken bij de te stellen hoofdkwestie. Waarom kan de socialistische arbeidersbeweging niet verder?

Allerminst omdat haar taken zijn volbracht. Maar alleen daarom, omdat het reformisme in de arbeidersbeweging, dat zich uit de aard van de zaak op nationale basis stelde, het standpunt innam, dat langs de weg van staatkundige hervormingen, van sociale voorzieningen, de weg naar het socialisme werd betreden. O, wij weten het wel, dat dit in de bloei-periode van het kapitalisme heel begrijpelijk was. Desniettemin hebben de revolutionaire marxisten daartegen immer hun stem verheven en nu blijkt steeds duidelijker, dat de bezittende klasse — en heus niet alleen in Amerika — „zich verzekerd heeft van de controle over het staatsapparaat“. Daar waar nu socialisten in de z.g. regeringsfuncties zijn getreden, staat, zoals „De Vlam“ over Ernest Bevin opmerkt, deze „realistische politiek“ tot die van Churchill — en heus niet alleen in Engeland — als het ene bedorven ei tot het andere. Het zou kortzichtig zijn, dit te wijten aan het toeval, dat er nu helaas slechte leiders op die plaatsen zijn terecht gekomen en dat we dezen dus maar te vervangen hebben door goede. Waar het verschijnsel algemeen is, daar kan het niet anders, of men moet op zijn minst tot de vraag komen, hoe het mogelijk is, dat die sociaal-democratische arbeidersbeweging dan toch in het algemeen zulke slechte leiders heeft voortgebracht. Maar wie tot een juist oordeel wil komen, kan de vraag niet ontgaan of het sociaal-democratische zelf ook de oorzaak kan zijn geweest.

Een onderzoek over die vraag kan tot

geen ander resultaat leiden, dan dat dit reformisme, deze hervormingspolitiek, gepaard gaande met een onvermijdelijke nationale inschakeling van de arbeidersklasse en met zich brengende een verzwakken van de gedachte der klassenstrijd, de oorzaak van dit alles is. Langs de weg van de staat, die een instrument was en is van de bezittende klasse, is geen bevrijding van de arbeidersklasse te verkrijgen. Socialistische regeerders kunnen niet namens en vóór de arbeidersklasse het socialisme verwezenlijken. Zij kunnen slechts naast het ene vuile ei het andere leggen, omdat het staatsapparaat onder „controle“ staat van de bezittende klasse. Het reformisme was de sirenenzang uit het verleden, die de arbeidersbeweging verleidde de eigen weg van klassenstrijd en zelfbevrijding af te gaan.

De heersende klasse van Europa begint te beseffen, dat haar nationale staten te klein en te verzwakt zijn, om zulk een eigen economisch en politiek leven te voeren. In al deze landen beginnen de Churchills voor een verenigd Europa te pleiten, te propagieren en te werken. Zij willen ongetwijfeld, van hun kant bezien, het beste pogen te verwezenlijken, n.l. enig herstel van hun vroegere machtsposities in de wereld. Zij weten, dat zij dit niet ten volle kunnen bereiken, dat zij niets kunnen bereiken zonder de hulp van Amerika, dat hen, door economische hulp en militaire bijstand, althans behoeden kan tegen Rusland. Daarom aanvaarden zij de Amerikaanse hulp, beseffende, dat dit imperialisme die hulp toch alleen verstrekt, om zijn vrijheid van economische overheersing „tot iedere prijs aan de gehele wereld op te leggen“.

Nieuwe reformistische sirenenzang.

„De socialistische werkgemeenschap der Europese federalisten“ en met haar „De Vlam“, hebben hun keus gedaan. Ook zij willen van Europa een nieuwe „superstaat“ maken. Het is hun duidelijk, dat daarvoor de hulp van Amerika nodig is. Het moet hun even duidelijk zijn, dat het Amerikaanse imperialisme op deze wijze geen zelfstandige Derde Macht zal laten groeien. Het plan is niet alleen een illusie, maar het streven ernaar komt neer op een zich inschakelen in het Amerikaanse front. Wie moeten dit Verenigd Europa mede bevorderen? De oude socialistische staatspartijen. Wie moet gehoorzaam volgen? De Europese arbeidersklasse. Wel wordt gezegd, dat de Europese eenheid zich slechts kan realiseren, „wanneer deze gedragen wordt door machtige volksbewegingen“, maar dat is niet anders dan propaganda voor de inschakeling van de klasse in de imperialistische fronten, terwijl de partijen de leiding hebben. Dat is dus de inschakeling van de Europese arbeidersklasse in het Europees-Amerikaanse imperialistische front. „De Vlam“ maakt het nog wat erger, door feitelijk te betogen, dat de socialisten met de Churchills in één propaganda-organisme zitting moeten nemen.

De werkelijke Derde Macht.

De werkelijke derde macht, het internationale proletariaat wordt practisch, noch

ATOOMENERGIE

het is nog nooit mogelijk geworden ijzer te veranderen in lood of water in benzine. Het vermogen van de scheikunde is beperkt, doordat alle materie is opgebouwd uit een aantal fundamentele eenheden, de atomen, die weliswaar in allerlei bouwsels met zeer verschillende eigenschappen kunnen worden gegroepeerd, maar die zelf niet kunnen worden veranderd.

Waarom is ijzer ijzer, waarom is lood lood? Men weet thans dat de aard van de stof wordt beheerst door de structuur van de z.g. atoomkernen. De atoomkern is het centrale lichaam van het atoom, dat vrijwel het gehele gewicht van het atoom in zich verenigt en dat omringd wordt door een grote of kleiner aantal electronen, die de werking van het atoom naar buiten vertegenwoordigen. De atoomkern heeft een sterke positieve lading en is daardoor in staat een aantal (negatief geladen) electronen in zijn omgeving vast te houden. Het is de onderlinge wisselwerking dezer electronenstelsels die de scheikundige reacties tussen de stoffen bepalen. Maar de kernen, die door hun

lading het gebeuren feitelijk beheersen, blijven in het centrum, massief en onaanastbaar.

Geheel onaanastbaar zijn de atoomkernen niet. Men is er in geslaagd atoomdeeltjes, voortgestuwd door elektrische velden van miljoenen Volts met zo grote kracht tegen elkaar aan te slijperen, dat kernstructuren werden verstoord. Maar dergelijke processen zijn ongelooflijk moeilijk en kostbaar en hoewel zij een inzicht kunnen geven in de structuur der atoomkernen zelf zijn zij, van een zuiver economisch standpunt bekeken, onzinnig. Want de energie die wordt verspild in de pogingen, om één of twee atoomkernen een verandering te doen ondergaan, is buitensporig groot.

Toch hebben dergelijke proeven de sleutel geleverd voor het openen van de bron van de atoomenergie. Want ze hebben bijgedragen tot de ontdekking van het z.g. neutron, een klein deeltje, dat als elementaire bouwsteen in alle atoomkernen aanwezig is. Het neutron heeft geen elektrische lading en kan daardoor ongehinderd in alle atoomkernen binnen-

dringen. Is het eenmaal binnen, dan treedt het in wisselwerking met de andere samenstellende deeltjes van de atoomkern en kan de oorzaak zijn van radicale veranderingen in dit bouwsel.

Neutronen komen in de vrije natuur vrijwel niet voor. Want ieder vrij rondzwervend neutron wordt na korte tijd door de een of andere atoomkern opgenomen. Zo af en toe wordt er wel eens één, onder invloed van de z.g. kosmische straling b.v., uit de materie losgeslagen. Maar deze neutronen worden na korte tijd weer gevangen door andere atoomkernen. Men kan daarom niet verwachten ergens een erts op te diepen dat vol zit met vrije neutronen en evenmin kan men neutronen in een fles stoppen en bewaren. Wil men deze deeltjes, die zo machtig zijn in het uitlokken van kernreacties gebruiken, dan moet men ze eerst zelf uit de materie losmaken. In 1930, toen het neutron ontdekt werd, scheen dit nog een onmogelijkheid, behalve op zeer kleine schaal. Negen jaar later waren de fundamentele moeilijkheden van dit proces overwonnen en thans, na opnieuw negen jaar, doet de nieuw ontdekte kracht de wereld op zijn grondvesten schudden.

door de werkgemeenschap, noch door „De Vlam” genoemd. Een eigen taak, het formieren van de Derde Macht uit zich zelf, wordt hem niet toebedeeld. Een nieuwe Europese staat is het ideaal. Maar wij kunnen niet verleren: de staat verdrukt, de wet is logen. En wat de nieuwlichters in hun beschouwing over het verleden en ook voor de toekomst volkomen negeren, dat stellen wij op de voorgrond. Er zal geen werkelijke vrede en geen werkelijke vrijheid zijn, wanneer niet de arbeidersklasse zelf tot Derde Macht rijpt. Wanneer zij niet elk streven naar het vormen van imperiums afwijst, elke staat bestrijdt, elke politieke groepering of partij, die de macht wil veroveren, bekampt. De derde, macht, de macht van de internationale arbeidersklasse, groeiende van uit de bedrijven en gedragen door het beginsel van de klassenstrijd, kan ons alleen bevrijden uit deze hel van dwingelandij, oorlog en uitbuiting. Maar dan moeten de gevaren van deze sirenenzang goed worden begrepen.

St....

Palestina is thans het land dat in het midden der belangstelling staat. Geen dag- of weekblad of het brengt artikelen, photographiën, inlichtingen, overzichten en meningen. Waarover men echter niets hoort, behalve een schimpscheut nu en dan, dat is over de kibboetsim, de communistische nederzettingen, die in de loop van de laatste tijd daar zijn ontstaan.

Het is voorzeker een grote verdienste van de schrijver Arthur Koestler dat hij in zijn boek „Dieven in de Nacht” een volledige beschrijving heeft gegeven van het ontstaan, de organisatie en de onderlinge verhouding van de leden der communes. Hij geeft ons een aanschouwelijk beeld van het leven der bewoners en de verhoudingen, waarin ze tot elkaar staan. Met grote nauwgezetheid, slaat hij de regeling der productie en distributie gade en laat ons zien hoe de tijdsduur der arbeid de grondslag der boekhouding vormt. Er is geen staat of iets, wat daarmee gelijk gesteld kan worden, er zijn slechts regelende functies en iedere functionaris kan elk ogenblik van zijn post ontheven worden en vervangen. Zo lezen wij, dat één der leden de ene dag schoenlapper is en de volgende de belangrijke post heeft van inkoop voor de commune, van wekelijkse discussies, waar allen aan deelnemen en waarbij in ieder opzicht het wel en wee der commune hun eigen wel en wee blijkt te zijn. Met andere woorden, hier is democratie. Men zou nu zeggen, dat alle democraten van professie het hart zou moeten overlopen van sympathie voor deze stichtingen en vooral onze progressieve Pers. Men zou dit zo denken, maar wij vinden het echter vanzelfsprekend, dat er in geen enkele pers met een woord over wordt gerept. De democraten zijn als de dood voor de democratie. Werkelijke democratie eist namelijk bepaalde voorwaarden. Zij stelt voorop, gelijkheid voor de producenten en geen enkele bevoorrechtiging. Niet de massa dienstbaar aan het leiderschap, maar de leiders in dienst van de massa.

ZOMERCONFERENTIE

Het is niet mogelijk reeds voor dit nummer beschouwingen te geven over de op Zaterdag en Zondag 5 en 6 Juni te Rotterdam gehouden conferentie van de Communistenbond „Spartacus”. In de komende nummers zal er naar worden gestreefd geleidelijk aan de discussiepunten onder de loupe te nemen, naar aanleiding van het behandelde onderwerp: De werkwijze van de voorhoede in de ogenblikkelijke situatie, in het bijzonder ten aanzien van de revolutionaire strijdorganisaties van de klasse en de moeilijkheden daaraan verbonden.

Aan de discussie werd, naast de afgevaardigden, ook intensief deel genomen door de gasten. Dit bracht met zich mede, dat vrij veel opvattingen naar voren werden gebracht, vooral over de kwestie hoe door revolutionaire arbeiders nu dient te worden opgetreden, met betrekking tot de O.V.B. Zoals gezegd, hopen wij in volgende artikelen daarop nog terug te komen.

De besloten Zaterdagavondzitting was gewijd aan de inwendige organisatie van Spartacus, in het bijzonder aan de verbetering van de samenwerking van de

Daar geloven de democraten echter niet aan. Volgens hen heeft de (domme) massa, leiders nodig, leiders dan in de betekenis, die zij eraan geven. Wat goed voor hen is daarover kan de massa zelf niet oordelen. Zo zullen zij (de leiders) bepalen, wat goed en noodzakelijk voor de geleiden is. Dat het dan gedaan is met alle democratie hebben zij waarschijnlijk in hun eigenwaan niet eens door. Maar zie, daar ontstaat iets, wat de redenering van de onmondigheid der massa weerlegt, de communes in Palestina. St..... niet over spreken!

Spartacusvrienden naar Overveen

Een aantal Spartacus-vrienden hebben het plan naar voren gebracht om Zondag 20 Juni een zomerdagje naar Overveen te organiseren. Wij hebben dit initiatief gaarne aanvaard en nodigen bij deze al onze vrienden uit daaraan deel te nemen. Vrouwen, mannen en kinderen, allen zijn welkom. De deelnemers zelf zorgen voor brood. Onzerzijds trachten wij te regelen, dat er voor koffie en thee wordt gezorgd; dit mede om de kosten voor de deelnemers zo laag mogelijk te houden. Wel is het gewenst, dat ieder er voor zorgt een kopje of beker bij zich te hebben, niet desgewenst wat suiker. De reiskosten bedragen voor volwassenen f 1.25 per persoon. Dat is dus voor een uitgaansdag buitengewoon laag. Wij hopen dus dat veel kameraden zullen deelnemen en dat zij, ook met moeder de vrouw en het gehele gezin, Zondagmorgen 20 Juni om uiterlijk tien minuten over tien op het stationsplein te Amsterdam aanwezig zullen zijn. Dat geldt voor de Amsterdammers. Maar ook de makkers uit de Zaan, Velsen en Haarlem zijn natuurlijk welkom. Voor hen die per fiets gaan of de reis niet vanuit Amsterdam medemaken, zij nog medegedeeld, dat we om ruim kwart voor elf in Overveen aankomen. In verband met de hele organisatie achten wij het beter die dag niet veel te lopen. Na tien minuten hebben we een heerlijke plaats bereikt, die ons en ook de kinderen volop de gelegenheid tot ontspanning zal geven. Om zes uur vertrekken we weer, zodat de Amsterdammers er op kunnen rekenen ongeveer half zeven 's avonds weer terug te zijn.

Aan wat afwisselend vermaak wordt gedacht. Wij nemen deze dag met elkaar als een voorproefje op de vacantieweek. Zorgt dus present te zijn.

De Werkgroep Zomerwerk

verschillende werkgroepen en de kernen. De positie van de krant werd besproken, waarbij kwam vast te staan dat er grote aandacht zal moeten worden besteed aan de vergroting van het lezersaantal. Ook het werk van de werkgroep den Haag „Spartacus op de Vesuvius” dient overal in het land energiek te worden ondersteund. Wij rekenen er nu op, dat alle agenten aan de verzoeken van de werkgroep den Haag direct uitvoering zullen geven. Allereerst, voor zover dat nog niet gebeurde, adressen op geven. Verder alle krachten inzetten dat de enveloppen van de weeklezers worden opgehaald.

Jammer was, dat de deelname geringer was dan de vorige keer, blijkbaar in verband met de grotere reiskosten voor velen. Toch hebben wij de overtuiging, dat er bij sommigen wel wat aan activiteit ontbroken heeft. Anders waren toch ongetwijfeld meerderen aanwezig geweest.

Intussen, deze conferentie mag als geheel gezien, als geslaagd worden beschouwd. Nu wordt, wat betreft de algemene samenkomsten, de aandacht gevraagd voor het Zomerkamp en de verschillende plaatselijke- en streekvergaderingen, die in voorbereiding zijn.

Vacantieweek 1948

Reeds is het midden Juni. Nog slechts acht weken scheiden ons van onze vacantieweek in Putten. Immers, zij wordt gehouden van 7 tot 14 Augustus. Op het ogenblik wordt door de werkgroep Vacantiewerk aan het programma gearbeid. Daarvoor bestaan goede plannen. Natuurlijk wordt aandacht besteed aan het ontwikkelingswerk en zullen er ook discussies worden gehouden. Maar daarnaast zal alle aandacht worden besteed aan wandelingen in de prachtige omgeving. Dan hebben we de avonden. Er wordt op gerekend, dat de kameraden uit het land daarbij op allerlei terrein hun medewerking verlenen om goede programma's te verkrijgen. Ook de werkgroep houdt zich daarmee bezig en heeft aardige plannen. Wil alles echter goed slagen, dan is het nodig dat de verschillende deelnemers en medewerkers aan de werkgroep meedelen, wat zij willen doen. Voor de deelnemers als geheel blijft dan echter alles een verrassing. Afgesproken?

Nog zijn er wat plaatsen open. Binnen veertien dagen delen wij opnieuw mee hoe het in dat opzicht gesteld is. Wie zich dus nog wil opgeven en wie aan de programma's wil meewerken richt zich tot de werkgroep. Adres hieronder. Zoals reeds meermalen werd gepubliceerd, de deelnemersprijs is voor volwassenen f 25.—, alles inbegrepen. Voor kinderen tot 10 jaar f 12.50. Er moet per maand een bedrag worden vooruit betaald en 1 Augustus moet op deze manier f 15.— zijn gestort. De rest kan op de eerste vacantiedag worden betaald.

Voor de Werkgroep Zomerwerk
KEES VAN DER KUIL
1e Oosterparkstraat 127 II
Amsterdam Oost.

19 JUNI 1948

PRIJS 12 CENT

8e Jaargang No 25

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te A'dam

VERKIEZINGSTIJD

Opnieuw is de tijd aangebroken, dat alle Nederlanders zich met politiek gaan bemoeien. We mogen kiezen, we mogen kleur bekennen, rode vlaggetjes uithangen en wat dies meer zij. Onze brievenbusjes worden volgestopt met allerlei pamfletjes, van alle mogelijke partijen, die meneer die of die aanbevelen, omdat hij het toch zo goed met ons meent.

De Partij van de Arbeid heeft de rode vlag weer eens van haar rommelzolder gehaald. Hij is wel wat verbleekt, maar wat doet dat er toe? Hij kan nog best een verkiezinkje mee. „Wij hebben de rode vaan altijd in ere gehouden” lezen we in één van haar pamfletjes. Zoals ze zelf schrijft, is voor haar de rode vaan de vlag, die de lading dekt. Zie ze eens ijveren voor verhoogde ouderdomspensioenen, nu, vlak voor de verkiezingen. Niet alleen de Partij van de Arbeid, alle partijen willen nog even gauw een goede beurt maken bij de arbeiders. De C.P. komt met een rijtje beloften om van te waterantend. Arbeiderswoningbouw, demobilisatie van het leger in Indonesië, lage prijzen, hoge lonen.

De Katholieken zullen het belang van het gezin verzorgen. De anti-revolutionairen zullen er voor waken, dat het wetboek in ere gehouden wordt.

Bij iedere verkiezing bemerken we hetzelfde. Mooie beloften, schone woorden, maar de verwelkoming van al dat moois laat op zich wachten. Zo gebeurt het dat meer en meer mensen zich later bedrogen en teleurgesteld voelen. Men stemt dan bij de volgende verkiezingen niet meer op dezelfde partij, probeert het met een andere, en... komt weer bedrogen uit. Hoe komt dat? Zouden al die kandidaten en zij die ze naar voren schuiven, dan bewuste bedriegers zijn, die het alleen om het goede baantje begonnen is? Deze redenering, die nogal eens gehoord wordt, is te oppervlakkig. De zaak is wel wat meer gecompliceerd.

Meer nog dan vóór de oorlog het geval was, is de politiek in Nederland afhankelijk van de grote kapitaalsmachten, die in de wereldpolitiek een rol spelen. De politiek, zoals Nederland die in de toekomst te voeren heeft, is reeds tevoren

vastgelegd op de verschillende conferenties der grote mogendheden. Het feit dat Nederland tot de Marshalllanden behoort, bepaalt de politieke richting van de regering. Op de Vijfmogendheden-conferentie te Londen werd in werkelijkheid besloten tot militaire en economische aansluiting bij de Verenigde Staten. Een aansluiting, die in de huidige situatie een afhankelijkheid van de Amerikaanse kapitaalsmonopolies inhoudt. Op de conferenties der machtigen wordt beslist over het lot van de miljoenen werkende mensen, die de aarde bevolken. Enkele machtigen beheersen het leven van allen. Om het waan-idee, dat we in een democratische wereld leven, te voeden, wordt formeel nog aan tradities van eens veroverde burgerlijke vrijheden vastgehouden. De traditie, om zich in vakverenigingen te organiseren, is er zo een, en de traditie, waar we ons in dit artikel mee bezig zullen houden, de Kamerverkiezingen. „Het volk krijgt de regering, die het verdient”, heet het dan. Maar ondanks dat het volk vrij mag kiezen uit de lijsten van kandidaten, die het wordt voorgelegd, krijgt het de regering, die de kapitaalsbelangen der bezittende klasse waarneemt. Krijgt het de regering, die, we zeiden het reeds, zich houdt aan de politiek, die door de groten op de conferenties is voorgeschreven.

Voor Nederland is dit een politiek, die tegen Rusland gericht is en, die de „arbeidsvrede” verzekert. Een politiek, die de Amerikaanse geldschietters verzekert, dat hun kapitalen goed belegd zijn en, dat zij bij de komende oorlog op haar „beschermelingen” rekenen kunnen.

Daaruit is ook de anti-communistische hetze van de laatste tijd te verklaren. Wetten worden terzijde geschoven, als daarmee bereikt kan worden, dat de Rusland-invloed (belichaamd in de C.P.), de kop wordt ingedrukt.

Echter, meer nog dan Rusland, wordt de strijd der arbeiders gevreesd. Onder het mom van strijd tegen het communisme, waarmee met Communisme Rusland wordt aangeduid, drukt men tegelijk ieder stukje zelfstandige klassenstrijd dood. De gelegenheid wordt nu aangegrepen, om z.g. als bescherming tegen de Stalinisti-

sche staatsgreep, machtsorganen te scheppen, die onmiddellijk ter beschikking staan, om op strijdende arbeiders te rosen. We doelen hier op de Vrijwillige Hulppolitie. De oprichting hiervan kunnen we beschouwen, als één van de klassedaden van de bourgeoisie, gericht tegen de arbeiders. Typisch is, dat de Amsterdamse commandant, de voormalige A.J.C.-leider Henk van Laar is. Zoals vaker gebeurd is, wordt om z.g. de „democratie” te verdedigen, die hele democratie, die toch eigenlijk maar klatergoud was, overboord geworpen. Denken we eens aan de Italiaanse verkiezingen, bij welke gelegenheid Amerika dreigde, de Marshall-hulp in te trekken en waar met militair vertoon de kiezers geïntimideerd moesten worden, om pro-Amerikaans te stemmen.

Als het ergens duidelijk was, dat de arbeiders de pionnen zijn, die geschoven worden overeenkomstig de belangen van imperialistische machthebbers, dan was het wel daar. Rusland zowel als Amerika trachten zich van de invloed over de arbeiders te verzekeren, om die te kunnen gebruiken in hun strijd om de wereldmacht. Indien de arbeiders zich laten gebruiken, dan loopt dit onvermijdelijk op oorlog uit.

Hoewel de verhoudingen hier niet zo scherp staan als in Italië, hebben de verkiezingen hier toch wezenlijk dezelfde betekenis. Ook hier betekent kiezen, front kiezen, hetzij Russisch of Amerikaans.

We weten nu reeds, dat de politiek van Amerika zich hier zal doorzetten, hoe de verkiezingsuitslag ook zal zijn.

We weten ook, dat de arbeidersbelangen niet gediend zullen worden met het voeren van deze politiek. Evenmin als dat het geval zou zijn door een regering, die op de Russische belangen gericht is.

Juist nu is het de tijd voor de arbeiders om zich te bezinnen op hun klassebelang.

Men kan bij de komende verkiezingen weigeren te kiezen. Men kan b.v. blanco stemmen, uit onwil om in een of ander imperialistisch front te laten indelen. In dit opzicht zou dit een geestelijke verdieping zijn van het anti-parlementarisme, dat feitelijk alleen waarde heeft, wanneer men het beoordeelt uit klasse-overwegingen. Maar duidelijk is, dat wij met blanco stemmen maar zeer negatief zijn gebleven. Voor de strijd van de klasse heeft het alleen positieve waarde wanneer wij daar-